Ізабелла

(Уривок)

Вона жила з братами у палаці.
Із діда-прадіда багатії,
Від шахт і фабрик, від тяжкої праці
Вони всі добра набули свої.
Для них і гордий гнувсь у дзвоні-клаці
Кривавих ланцюгів. У течії
Сліпучих рік раби, облиті потом,
Черпали мул для них, багатий злотом.

Для них цейлонець, притаївши дух,
Пірнав назустріч пажерній акулі,
Для них у нього кров струміла з вух;
Для них тюлень ячав, як стріли й кулі
Його пронизували. Всі навкруг
Для них трудилися, слабі, знебулі.
Без огляду жорстоке жорно справ
Брати крутили — й цілий світ стогнав.

А чим пишались? Що лились фонтани
Розкішніше за сльози бідняка?
А чим пишались? Що поріг альтани
Догідніший за стежку жебрака?
А чим пишались? Що пісні й пеани
Закреслило перо рахівника?
Так чим пишалися ці дві прояви?
Питаю знов ім'ям самої слави.

Вони жили в самотності глухій,
Користолюбства боязкі герої,
Як два євреї, що в землі святій

У сад ховались од юрби худої;
Два яструби в діброві щогловій,
Два мули з вантажем брехні старої,
Два упирі, що люблять теплу кров,
Знавці іспанської та східних мов.

Як сталося, що навіть у світлиці
Їх зір непевний вислідив її?
І як ті дві ходячі рахівниці
Дізналися, куди думки свої
Лоренцо повернув? Хай хижі птиці
Їм жадні очі вип'ють! І в сім'ї
Той щулиться, мов заєць на пороші,
Хто чесним торгом наживає гроші...